

ע"פ 1838/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1838/20

ע"פ 1880/20

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט ע' גרוסקופף

מדינת ישראל

המערערת בע"פ 1838/20
והמשיבה בע"פ 1880/20:

נ ג ד

פלוני

המשיב בע"פ 1838/20
והמערער בע"פ 1880/20:

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט
המחוזי בנצרת (כב' השופטים אשר קולה, דני צרפתי
ורננה גלפז מוקדי) בתפ"ח 18-03-6334 מימים
26.1.2020 ו-23.10.2019

(11.4.2021)

כ"ט בניסן התשפ"א

תאריך הישיבה:

עו"ד אריה פטר

בשם המערערת בע"פ 1838/20
והמשיבה בע"פ 1880/20:

עו"ד משה גלעד; עו"ד רינג' ד

בשם המשיב בע"פ 1838/20
והמערער בע"פ 1880/20:

פסק דין

השופט ע' גרוסקופף:

לפנינו ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים אשר קולה ודני צרפתי והשופטת רננה גלפז מוקדי) מיום 23.10.2019 (להלן: הכרעת הדין) ומיום 26.1.2020 (להלן: גזר הדין) בתפ"ח 6334-03-18. במסגרת הכרעת הדין זוכה המערער בע"פ 1880/20 (הוא המשיב בע"פ 1838/20) (להלן: המשיב) מהעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין לפי סעיפים 369, 374 א ו-377א(א)(7) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); אינוס לפי סעיף 345א(1) לחוק; וכליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק (להלן: הכרעת הדין המזכה). מנגד הורשע המשיב בעבירה של מעשים מגונים בכוח (מספר מקרים) לפי סעיף 348ג(1) לחוק (להלן: הכרעת הדין המרשיעה). בעקבות ההרשעה האמורה הושטו על המשיב 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; מאסר מותנה בן 12 חודשים בגין ביצוע כל עבירת מין מסוג פשע למשך 3 שנים; מאסר מותנה בן 6 חודשים בגין ביצוע כל עבירת מין מסוג עוון למשך 3 שנים; ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 40,000 ש"ח.

מטבע הדברים, ערעור המדינה (ע"פ 1838/20) הופנה נגד הכרעת הדין המזכה, ואילו ערעור המשיב (ע"פ 1880/20) הופנה נגד הכרעת הדין המרשיעה ונגד חומרת העונש שנגזר עליו בגינה. ואולם, בדיון שנערך לפנינו הודיע בא-כוח המשיב כי לא יעמוד על ערעורו. לאור התפתחות זו, נמקד את דיונו בערעור המדינה בלבד, ונדון בטיעוני הצדדים אך ביחס להכרעת הדין המזכה.

כתב האישום

1. ביום 4.3.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום, בגדרו יוחסו לו העבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, אינוס, מעשה מגונה בכוח וכליאת שווא. על פי המתואר בכתב האישום, שימש המשיב, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, כמנהל סניף המוסד לביטוח לאומי בקרית שמונה (להלן: הסניף), בו עבדה המתלוננת באופן קבוע, כעובדת חברה שסיפקה שירותים למוסד לביטוח לאומי. המתלוננת הייתה במצוקה כלכלית. המשיב, שידע על מצוקתה, הציע לה, עובר ליום 19.2.2018, להסדיר עבורה עבודה נוספת מעבר לשעות עבודתה בסניף, והמתלוננת גילתה נכונות לכך.

כעולה מכתב האישום, בשעות הבוקר של יום 19.2.2018, התקשר המשיב למתלוננת, והציע לה לבקר עמו במקום העבודה הנוספת שאיתר בעבורה. המתלוננת נענתה בחיוב להצעה. בסמוך לכך, שכר המשיב צימר בשאר ישוב. זמן קצר לאחר מכן, הגיע המשיב ברכבו לבית המתלוננת, והמתלוננת נכנסה לרכבו של המשיב, שנסע לצימר. בכתב האישום נטען, כי עם היכנסם של המשיב והמתלוננת לצימר, נעל המשיב את דלת הצימר מבפנים והניח את המפתח בכיסו. אז, אמר למתלוננת כי הוא מעוניין לקיים עימה יחסי מין. בתגובה, ניסתה המתלוננת לצעוק, וביקשה מהמשיב לצאת מהצימר, אך המשיב הורה לה להימנע מלצעוק. לאחר מכן, הושיב המשיב את המתלוננת בפינת הצימר, התמקם בסמוך אליה, באופן שמנע ממנה לקום, ביקש ממנה נשיקה, וניסה לנשק אותה, אך המתלוננת סירבה והסבה פניה. בהמשך, החל המשיב לגעת ברגלה ובחזה של המתלוננת, ושלח ידיו אל מתחת לחולצתה. בשלב מסוים, אף הרים המשיב את חולצתה ונגע בחזה באמצעות פיו. בהמשך, כפי שעולה מכתב האישום, פתח המשיב את כפתור מכנסיה של המתלוננת והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. אז, נישק המשיב את המתלוננת, ושב והחדיר אצבעותיו לאיבר מינה. בנוסף, בשלב מסוים, פתח את מכנסיו, לקח את ידה של המתלוננת, הכניס אותה לתוך תחתוניו, הניח אותה על איבר

מינו, וביקש ממנה שתרטיב את איבר מינו.

על פי כתב האישום, שהותם של המשיב והמתלוננת בצימר ארכה כשעה ומחצה, כאשר בסופה, חדל המשיב ממעשיו. לאחר מכן, הסיע המשיב את המתלוננת מהצימר, הוריד אותה בסמוך למרכז המסחרי בקרית שמונה, ואמר לה כי בעוד זמן מה ישובו לדון בנושא יחסי המין ביניהם.

הכרעת הדין

2. בהכרעת הדין מיום 23.10.2019, זיכה בית המשפט המחוזי את המערער, מחמת הספק, מהעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, אינוס וכליאת שווא, אך הרשיע אותו בעבירה של מעשים מגונים בכוח (מספר מקרים).

3. הכרעת דינו המרשיעה של בית המשפט המחוזי התבססה, בעיקרו של דבר, על עדות המתלוננת לפניו, אשר נמצאה ראויה ואמינה, וקבע כי זו מהווה נדבך מרכזי בביסוס הרשעת המשיב, מעבר לכל ספק סביר, במספר מעשים מגונים בכוח. בית המשפט המחוזי ציין, כי המתלוננת תיארה בעדותה באופן משכנע ואותנטי את המעשים המיניים אותם חוותה, וכן עמד על אותות האמת שעלו מהעדות.

4. לעומת זאת, ביחס למשיב, בית המשפט המחוזי התרשם לשלילה מעדותו:

"אל מול גרסתה האמיתית והאמינה של המתלוננת נוכחתי, כי גרסתו הפתלתלה של הנאשם, מלבד שקשה לשכל ישר לקבלה, לא הותירה רושם אמין. אותות השקר באשר לעיקרי גרסת הנאשם ניכרו לעין. הוכח, כי הנאשם אינו מהסס לשקר לתועלתו, כשם שלא היסס לנצל לתועלתו את פערי הכוחות בינו למתלוננת כמו את הערכתו, כי היא תהווה "טרף קל" לסיפוק צרכיו הנלוזים."

5. יתר על כן, בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי קיימות ראיות התומכות בעדות המתלוננת, ובהן הסרטון שצולם על ידה במהלכו של המפגש, ללא ידיעת המשיב, ואשר תיעד חלק משהותם בצימר (להלן: הסרטון); דיסק ההובלה והצבעה שנערך עם המתלוננת; וכן עדויות אודות מצבה הנפשי בעת חשיפת המעשים סמוך לאחר האירוע בפני גורמים שונים, במהלכם עמדה על גרסתה באופן אמין.

6. לצד האמור, עמד בית המשפט המחוזי על קשיים מסוימים וסתירות אחדות שעלו בגרסת המתלוננת ובחומר הראיות, וזיכה את המשיב כאמור מהעבירות הנוספות בהן הואשם. זאת, תוך שהודגש כי אין בכך כדי לגרוע ממהימנותה המלאה של המתלוננת וכדי להקים ספק בכל הנוגע למעשים האחרים בהם הורשע.

7. להלן, בתמצית, עיקריה של הכרעת הדין המזכה.

בית המשפט המחוזי זיכה את המשיב ממעשה האינוס של החדרת האצבעות לאיבר מינה של המתלוננת

ומהמעשה המגונה של כפיית ידה על איבר מינו, לאחר שקבע כי נותר ספק קל, ברם ממשי, בדבר אשמתו של המשיב, זאת על רקע שני בקיעים מרכזיים: הראשון, חוסר הבהירות בגרסת המתלוננת בשאלה האם המעשים בוצעו (גם) תוך כדי צילום הסרטון או רק לפניו; והשני, תוכן הסרטון, אשר מתיישב בחלקו עם האפשרות שמעשיו של המשיב לא חרגו מ"ניסיונות" גרידא. בנוסף עמד בית המשפט המחוזי על קשיים נוספים שעלו מחומר הראיות. בתוך כך, גרסת המתלוננת בפני עדי התביעה אשר נעדרה כל אינדיקציה למעשה החדרת האצבעות לאיבר מינה ולמעשה כפיית מגע באיבר מינו של המשיב. בנוסף, חוסר בהירות בגרסת המתלוננת בפני החוקרת יעריה בכל הנוגע למעשה החדרת האצבעות לאיבר מינה. חוסר בהירות זה נוצר על רקע הספק שנותר האם המתלוננת טענה כי המשיב החדיר אצבעותיו לאיבר מינה או שמא התכוונה שהכניס אצבעותיו מתחת למכנסיה, מבלי להחדיר לאיבר מינה. זאת ועוד, המתלוננת לא נבדקה גופנית בסמוך לאירוע, על אף שטענה בעדותה כי חוותה כאב בעת ביצוע המעשים. בית המשפט קמא סבר כי הגם שאין בהיעדרו של ממצא בבדיקה גופנית, ככל שהייתה מבוצעת למתלוננת, כדי להעיד על כך שהמעשה המיוחס למשיב לא בוצע על ידו, עדיין היעדרו של ממצא לחובת המשיב בעניין זה מצטבר לספקות שלעיל. לנוכח האמור, סבר בית המשפט קמא כי המדינה לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי המשיב ביצע את מעשה החדרת האצבעות שיוחס לו.

בנוסף, זיכה בית המשפט המחוזי את המשיב, מחמת הספק, מעבירת חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, לאחר שקבע כי יסוד שלילת החירות שבעבירת החטיפה אינו מתקיים. אמנם, נקבע כי המתלוננת פותתה על ידי המשיב, באמצעי תרמית, לנסוע עימו לצימר, וכי בשלב בו התבררה לה התרמית (היינו, כי המשיב לא הביאה לצימר למטרת ביצוע עבודה נוספת אלא לשם קיום יחסי מין), ואף במהלך שהותם בצימר, הוגבלה חירותה; ואולם, להתרשמות בית המשפט קמא, נותר ספק האם המשיב פעל לשלול את חירות המתלוננת באופן שאף אם הייתה עומדת נחרצות על רצונה לעזוב את הצימר או לנסות לעשות כן, היה מונע זאת ממנה. מקורו של ספק זה בהלך רוחו של המשיב, כפי שנלמד בסרטון, ממנו עלה כי משדרשה המתלוננת שיעזבו את הצימר, המשיב לא מנע זאת; וכן בשל הספק שנותר לטובת האפשרות שהמפתח הושאר בדלת הצימר לאחר שנעל אותה המשיב. בהמשך לכך, לאור מסקנתו כי יסודות עבירת החטיפה לא התקיימו, סבר בית המשפט המחוזי כי ממילא לא נדרש לבחון האם המשיב ביצע עבירת חטיפה "לשם ביצוע עבירת מין"; עם זאת, ולשם שלמות הדיון, דן בית המשפט המחוזי בשאלה זו, תוך שציין כי דיון זה נעשה מההיבט התיאורטי ועל בסיס הנחה דיונית כי יתר יסודות עבירת החטיפה הוכחו. נקבע כי היסוד הנפשי הדרוש לעבירת החטיפה המחמירה, הוא היסוד של כוונה לבצע עבירת מין, התגבש אצל המשיב מהשלב ההתחלתי ביותר של רצף האירועים, שלב שיחת הטלפון. הוטעם כי תקוות המשיב, כפי שטען לה, כי האירוע יסתיים בהסכמה, נעדרה בסיס ואחיזה, כפי שהוכחה אחריתו של המעשה, והמשיב צפה בוודאות קרובה כי האירוע יסתיים בכפיית מעשיו המגונים על המתלוננת.

כמו כן, בית המשפט המחוזי זיכה את המשיבה מעבירת כליאת השווא, בנמקו, כי בהתאם לדיון שקיים ביחס לעבירת החטיפה, לא נשללה חירותה של המתלוננת, כפי שנדרש להוכיח בגדרי עבירת כליאת שווא. אשר על כן, זוכה המשיב, מחמת הספק, גם מעבירה זו.

גזר דין

8. ביום 26.1.2020 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המשיב. בקבעו את מתחם העונש ההולם, הביא במניין שיקוליו את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת, ונסיבות ביצוע העבירה - ובכללם, התכנון שקדם לביצועה; משך הזמן שלאורכו בוצעה; ניצול המשיב את ההיכרות המוקדמת, מצוקותיה הכלכליות והנפשיות של

המתלוננת, מעמדו ופערי הכוחות הברורים ביניהם; והנזק הכבד אשר נגרם וצפוי עוד להיגרם למתלוננת כתוצאה מהמעשים. בשים לב לכל אלה, העמיד בית המשפט המחוזי את מתחם העונש בעניינו של המשיב על 20-36 חודשי מאסר בפועל. בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע עבירה, התחשב בגילו המבוגר יחסית (כבן 68) של המשיב ובמצבו הרפואי; בהיעדר עבר פלילי; ובפגיעה שנגרמה למשפחתו עקב חשיפת מעשיו. מנגד, שקל שיקולי הרתעה נוכח מעמדו של המשיב ופערי הכוחות בינו לבין המתלוננת.

9. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להעמיד את עונש המאסר בפועל בחציו התחתון של מתחם הענישה, דהיינו 24 חודשי מאסר בפועל, לצד שני מאסרים מותנים ופיצוי כספי למתלוננת.

מכאן ערעור המדינה שלפנינו, המופנה כאמור נגד הכרעת הדין המזכה בלבד.

תמצית טענות הצדדים בערעור המדינה

10. בכתב ערעור מפורט העלתה המדינה את השגותיה נגד הכרעת הדין המזכה. להשקפתה, יש להרשיע את המשיב בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום. המדינה הוסיפה כי אם ערעורה על הכרעת הדין המזכה יתקבל, כולו או חלקו, הרי שהיא מבקשת החמרה משמעותית בעונשו וכן הגדלה של רכיב הפיצויים שחויב המשיב לשלם למתלוננת. עוד הבהירה המדינה כי ככל שהכרעת הדין המזכה תיוותר על קנה, אין היא מבקשת להחמיר בעונשו של המערער, משמע היא סבורה שהעונש שהוטל עליו בגין עבירות המעשים המגונים בכוח בהם הורשע אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור.

11. טענות המדינה בערעורה, בתמצית, הן אלה:

ביחס לזיכוי מהאישום שעניינו האינוס בהחדרת האצבעות והמעשה המגונה של כפיית הנחת היד על איבר מינו (להלן: האישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף), נטען, כי בהינתן ממצאי המהימנות החד-משמעיים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, הרי שמסקנתו הסופית בדבר קיומו של ספק סביר הייתה שגויה. בקשר לכך, מדגישה המדינה, כי הערעור אינו בא להשיג על ממצאי המהימנות שנקבעו, אלא לתקוף את "הגיון הפנימי" של המסקנות שהוסקו. עוד טוענת המדינה, כי בית המשפט המחוזי שגה באופן יישומו את הכלל בדבר "פלגין דיבורא", שהרי, לגישה, לא היה יסוד סביר להפרדה בין חלקיה השונים של עדות המתלוננת. המתלוננת גרסה בעקביות כי המשיב החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה וכפה מגע באיבר מינו, וחוסר הבהירות שנותר, לגישת המחוזי, בשאלה האם המעשים בוצעו בטרם צולם הסרטון או גם במהלכו, ולא בשאלת עצם ביצוע המעשים, אינו יכול לכרסם במשקלה המרשיע של גרסת המתלוננת ואינו מצדיק את זיכוי של המשיב מהמעשים שבוצעו למצער לפני צילום הסרטון. החלטה זו, לדידה של המערער, אף אינה מתיישבת עם הגישה הראייתית הנהוגה בעבירות מין, על פיה אין לדקדק בפרטי עדותם של נפגעי עבירות מין. יתר על כן, טוענת המערער כי אין סתירה בין גרסת המתלוננת בדבר שימוש בכוח על ידי המשיב לבין ניסיונות השכנוע המילוליים שנשמעו בסרטון, באשר גם אלו לוו בהפעלת לחץ וכפייה עצמית; ומכל מקום, אין בניסיונות מילוליים אלו כדי לסתור את המעשים המיניים שבוצעו במתלוננת, תוך שימוש בכוח, לפני כן, בייחוד לנוכח קביעת בית המשפט המחוזי לפיה בשלב צילום הסרטון, האווירה בצימר הפכה נינוחה יותר (באשר הגיע המשיב לפורקן מיני מספר רגעים קודם לכן כאשר נכנס לשירותים).

באשר לזיכוי מהאישום שעניינו חטיפה לשם ביצוע עבירת מין (להלן: האישום בחטיפה לשם ביצוע עבירת מין) משיגה המדינה על ניתוח המשפטי של בית המשפט קמא בדונו באישום זה. לגישתה, שגה בית המשפט קמא במתן פרשנות מצומצמת וצרה יתר על המידה ליסוד שלילת החירות. חירות המתלוננת נשללה משהובלה בדרכי מרמה לצימר ושהתה בו תחת לחץ פסיכולוגי ונפשי שהפעיל עליה המשיב, באופן שגרם לה לחוש כלואה במהלך שהותם בצימר. נוסף על כך, לטענת המדינה, שגה בית המשפט קמא משבחן את יסודות עבירת החטיפה על פי הנסיבות ששררו בתוך הצימר, שכן עבירת החטיפה לשם ביצוע עבירת מין השתכללה כבר בעת שהסיע המשיב את המתלוננת ברכבו. זאת ועוד, לשיטת המדינה, בית המשפט קמא סבר שלצורך הרשעה בעבירת החטיפה דרוש יסוד נפשי מסוג כוונה ולא רק מודעות, וכי כוונה זו אף חייבת להתייחס לשלילת חירותה של המתלוננת, כך שאין די בכוונה להגביל את חירותה. פרשנות נכונה, כך סבורה המדינה, אינה מחייבת כי המשיב התכוון במעשיו לשלול את חירות המתלוננת, אלא שהייתה לו מודעות לכך שהוא מפתה אותה בדרכי תרמית ללכת מהמקום בו נמצאת - וזו התקיימה בענייננו. בהתאם לזאת, ובהינתן מסקנת בית המשפט המחוזי כי יסוד "לשם ביצוע עבירת מין" התקיים, ממשיכה המדינה וטוענת כי שאר יסודות העבירה התקיימו, ועל כן היא מבקשת כי נרשיע את המשיב גם בעבירה זו.

בנוגע לאישום בעבירת כליאת שווא, ובהמשך לטענותיה שלעיל ביחס ליסוד שלילת החירות, טוענת המערערת כי בנסיבות המקרה הוכח כי חירותה של המתלוננת נשללה במהלך שהותה בצימר, ומשכך שגה בית המשפט המחוזי משזיכה את המשיב מעבירה זו.

12. המשיב טוען כי מעשיו בצימר הסתכמו בניסיונות שכנוע מילוליים בלבד לקיום יחסי מין. בכל הנוגע לזיכוי מעבירות החטיפה לשם ביצוע עבירת מין וכליאת השווא, סומך הוא את ידו על קביעת בית המשפט המחוזי, וטוען, כי אכן, לא מנע את יציאתה של המתלוננת מהצימר באף שלב. היעדר ניסיונה של המתלוננת לצאת מהחדר, חרף יכולתה לעשות כן (לאור קביעות בית המשפט המחוזי כי המפתח נותר בדלת וכי המשיב נכנס לשירותים מספר פעמים) והסכמת המשיב לעזוב את הצימר עם בקשת המתלוננת, מלמדים על כך שחירותה לא נשללה. כך גם עולה מהפסיקה אשר מייחסת חשיבות רבה לתיחום גבולותיה של עבירת החטיפה. זאת ועוד, אשר ליסוד הכוונה המיוחדת, טוען המשיב כי יש לבחון את היסוד הנפשי בעת שהמתלוננת הוזה ממקומה בתרמית, ולא בשלב ביצוע עבירת המין; ואילו בשלב זה (ולאחריו) כוונתו הייתה לקיים יחסי מין עם המתלוננת בהסכמה בלבד. לאור האמור, טוען המשיב כי יש להותיר על כנו את זיכוי מכלל העבירות שמהן זוכה.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינתי בערעור ובמכלול החומר המצוי בתיק, ושמעתי את טיעוניהם של באי-כוח הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. כך אציע לחברי שניעשה, והכל מהטעמים שיפורטו להלן.

הזיכוי מהאישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף

14. בענייננו, בית המשפט קמא קבע שנתר לו ספק בעניין מעשה החדרת האצבעות לאיבר מינה של המתלוננת וכפיית הנחת ידה על איבר מינו של המשיב, וזאת למרות האמון המלא שנתן בעדות המתלוננת. בכך, פילג את עדותה של המתלוננת ("פלגינן דיבורא"), בקבלו חלק מדבריה, ובדחתו חלק אחר. בלב ערערו המדינה בעניין זה עומדת השאלה האם הייתה הצדקה לעשות כן במקרה דנן.

15. הלכה מושרשת היא, כי בית משפט רשאי לפלג את העדות ולבור מתוכה את גרעין האמת כאשר הדבר נדרש (ראו למשל ע"פ 526/90 בלזר נ' מדינת ישראל מה(4) 133, 186-185 (1991) (להלן: עניין בלזר); ע"פ 7255/14 אנטקלי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.4.2016)). על מנת להצדיק את פיצול העדות, תוך אימוץ חלקה ודחיית חלק אחר, נדרש יסוד סביר להבחנה בין החלקים השונים (ראו ע"פ 5875/93 עבית נ' מדינת ישראל נ(5) 801, 813-812 (1997); ע"פ 8273/07 כואזבה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (18.7.2012)). הבחנה כזו יכולה להיעשות על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות או על פי מבחני ההיגיון והשכל הישר (ע"פ 3510/16 אבו דקה נ' מדינת ישראל, פסקאות 37-41 (17.7.2019); עניין בלזר, שם).

16. בהכרעת הדין מבהיר בית משפט קמא בהרחבה מדוע מצא לנכון לקבוע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי במהלך שהותם בצימר ביצע המשיב במתלוננת מספר מעשים מגונים בכוח (בעיקר נגיעות באיבר מינה ובחזה של המתלוננת ונשיקות), למרות שעדיין נותר אצלו ספק סביר ביחס לאישום בעבירת האינוס ובמעשה המגונה הנוסף (דהיינו, החדרת האצבעות וכפיית מגע באיבר מינו). ביחס לעבירה בה הורשע, נקבע כי גרסת המתלוננת נותרה עקבית ואמינה מרגע הגשת התלונה, ועד לעדותה בבית המשפט. יתר על כן, גרסתה נתמכה גם בראיות חיצוניות: הסרטון, עדויות רבות של עדי התביעה, אשר בית המשפט קבע כי הן אמינות ועקביות, ופעולת ההובלה ההצבעה. זאת ועוד, בעדותו של המשיב נתגלו סתירות רבות אשר חיזקו את גרסתה של המתלוננת. לעומת זאת, בכל הנוגע לאישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף, בית המשפט קמא סבר כי נפלו בקיעים בעדות המתלוננת, אליהם מצטרפים קשיים נוספים, ועל כן נותר בליבו ספק המצדיק את הזיכוי.

17. המתלוננת העידה הן בחקירתה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט כי במהלך שהותם המשותפת בצימר חרגו מעשי המשיב מגדר המעשים המגונים בגינם הורשע וכללו גם את המעשים של החדרת האצבעות וכפיית המגע באיבר מינו של המשיב. למרות שהאמין לעדות המתלוננת, ומצא אותה מהימנה, סבר בית המשפט קמא כי יש לזכות את המשיב מחמת הספק ביחס לאישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף, על בסיס שני בקיעים בגרסת המתלוננת, אליהם הצטברו שלושה קשיים במסכת הראייתית. שני הבקיעים בגרסת המתלוננת הם אלה: ראשית, חוסר הבהירות ביחס לשאלה האם המעשים האמורים התרחשו רק לפני הסרטון או גם במהלכו; שנית, דברים שנאמרו בסרטון, מהם עולה, להתרשמות בית המשפט קמא, כי מעשי המשיב עד לאותה עת לא חרגו מגדר "ניסיונות" בלבד. שלושת הקשיים במסכת הראייתית הינם: אי פירוט מעשה החדרת האצבעות בפני אף אחד מהגורמים עמם נפגשה המתלוננת סמוך לאחר האירוע; חוסר בהירות קלה בעדותה במשטרה בעניינים אלה; אי ביצוע בדיקה גופנית למתלוננת לאחר האירוע, למרות דיווחה כי חוותה כאב עז.

18. האמת חייבת להיאמר: כשלעצמי, ספק אם מסקנת בית המשפט קמא בעניין זה משכנעת. שני הבקיעים שבית המשפט מצא בגרסת המתלוננת ביחס לאישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף, רחוקים מלהיות מובהקים. מצפייה בסרטון (וליתר דיוק, האזנה לו, שכן לאורך רובו ככולו אין רואים את המשוחחים), המתעד רק את סיום האירוע בצימר, מתקבל הרושם כי המעשים אליהם מתייחס האישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף אירעו קודם לצילומיו, ולא במהלכו. כך גם עולה מעיקר עדותה של המתלוננת במשטרה ובבית המשפט, וכך גם נטה להתרשם בית המשפט קמא. העובדה שהמתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית לסנגור כי המעשים אירעו גם במהלך הסרטון יכולה להיות מוסברת במגוון דרכים, ובכללם קשיי השפה וכושר הביטוי המוגבל של המתלוננת בעברית. מכל מקום, גם אם נניח כי נותרה אי בהירות מסוימת בעניין זה, היא איננה מהסוג המצדיק זיכוי מהאישומים בהם עסקינן, בהינתן גרסתה הברורה של המתלוננת כי המעשים בוצעו כבר בחלק שקדם לסרטון. בנוסף, מהאזנה לסרטון עולה חשש כי חילופי הדברים מהם הסיק בית המשפט קמא כי עד לאותו שלב רק ניסה המשיב לגרום למתלוננת לשתף פעולה עימו בביצוע המעשים

הללו, הוצאו מהקשרם. כך, למשל, אמירת המשיב "אבל לא ניסית עוד" התייחסה להצעה מסוימת שהציע למתלוננת ("את רוצה לתת לי קצת להרטיב לך אותו"), ולא ניתן ללמוד ממנה כי המעשים אליהם מתייחס האישום בו עסקין לא אירעו קודם לכן. דברים דומים אמורים גם ביחס לקשיים במסכת הראייתית: ההימנעות מלפרט באוזני ידידיה את פרטי המעשים אינה מעידה שלא התרחשו; המתלוננת מסרה כבר בהודעתה הראשונה במשטרה, שנמסרה ביום האירוע, כי המשיב ביצע את המעשים האמורים; התועלת שבבדיקה גופנית בנסיבות אלה נראית על פניה נמוכה מאד.

19. אפס, השאלה הניצבת לפנינו איננה האם ערכאת הערעור מגיעה לאותה מסקנה כמו הערכאה המבררת, אלא האם הונח בסיס מספיק להתערבות ערכאת הערעור בממצא עובדתי מזכה שנקבע על ידי הערכאה המבררת. כידוע, בעניין זה היקף התערבותה של ערכאת הערעור מצומצם מאד (ע"פ 3506/13 הבי' נ' מדינת ישראל, פסקה 148 (12.1.2016)); ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 27-29 והאסמכתאות הנזכרות שם (31.12.2008)). לאחר התלבטות, הגעתי למסקנה כי בענייננו לא נחצה הרף הגבוה להצדקת התערבות שכזו. אכן, כטענת המדינה, לכל אחד מהבקייעים והקשיים עליהם הצביע בית המשפט קמא יש תשובה - ולרובם, אם לא כולם, להתרשמותי, אף תשובה טובה. ואולם, עדיין, כאשר ישנן מספר ראיות אשר מעוררות ספק, כל אחת בדרכה שלה, עשוי להיות לכך כוח מצטבר (ע"פ 531/80 אבוחצירא נ' מדינת ישראל, לו (3) 589, 601-600 (1982)). מקום בו משקלן המצטבר של הראיות מתיר ספק, ולספק אחיזה בחומר הראיות, עליו להביא לזיכוי המשיב (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, פסקאות 104-96 (21.1.2015)); ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' רוימי, מד (3) 465, 470-473 (1990)). בפסיקה אף נשמעו גישות הגורסות כי כאשר בלב השופט נותר ספק, ואפילו מקורו אינו ידוע, יש מקום לזיכוי (ראו למשל ע"פ 6251/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל, מט (3) 45, 125-120 (1995)); ע"פ 7939/10 רומן זדורוב נ' מדינת ישראל, פסקאות 349-352 לפסק דינו של כב' השופט יורם דנציגר (23.12.2015)); ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' פארס, פסקה 5 לפסק דינו של כב' השופט ניל הנדל (23.12.2014)). הדברים אמורים ביתר שאת שעה שמדובר בזיכוי שניתן פה אחד בפני שלושה שופטים, שהיו, כך ניתן להתרשם מהכרעת הדין, בקיאים בעובדות ובמצב המשפטי הנובע מהן, וניכרת התמודדותם עם הפסיקה הנוהגת וטענות שונות שהתעוררו במהלך ההליך, על מורכבותו. בהינתן כל אלה, ועל אף הספקות בדבר קיומו של ספק סביר ביחס לאישום באינוס ובמעשה המגונה הנוסף, לא מצאתי כי קיימת הצדקה במקרה זה להתערבות בממצא מזכה שנקבע במותב תלתא על ידי הערכאה המבררת. לפיכך אציע לחברי להותיר על כנו את זיכוי המשיב מחמת הספק מעבירת האינוס והמעשה המגונה הנוסף.

זיכוי מאישום החטיפה לשם ביצוע עבירת מין

20. כזכור, בית המשפט קמא זיכה את המשיב מעבירת חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, אשר מורכבת משילוב של שלוש הוראות המצויות בפרק י' לחוק, בסימן ז' שכותרתו "פגיעה בחירות": חטיפה, כהגדרתה בסעיף 369 לחוק, שבוצעה בנסיבות המנויות בסעיף 374 לחוק, דהיינו, "לשם מטרה מהמטרות המנויות בסעיף 377א(א) או כדי להעמידו בכך באחת מהסכנות המנויות באותו סעיף", כאשר במקרה דנן המדובר בחטיפה לשם "ביצוע עבירת מין בו" (סעיף 377א(א)(7) לחוק).

21. על מנת להרשיע בעבירה זו, נדרש ראשית להוכיח כי התקיימו יסודותיה של עבירת החטיפה "סתם", אשר זהו לשונה:

369. הכופה אדם בכוח או באיומים או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו, הרי זו חטיפה, ודינו -

מאסר עשר שנים.

הנה כי כן, עבירת החטיפה "סתם" כוללת רכיב התנהגותי מובהק של מעשה של כפייה בכוח או באיומים או מעשה של פיתוי באמצעי תרמית, המופנה כלפי אדם, "ללכת מן המקום שהוא נמצא בו". עם זאת, לאור הנוסח הרחב והכולל שלה, עמדה פסיקת בית משפט זה על כך שנחוצה לה תחימת גבולות. בהתאם, קנתה לה אחיזה בפסיקה הפרשנות אשר שמה את הדגש על שלילת חירותו של החטוף (ע"פ 7365/00 פרחאט נ' מדינת ישראל, נז(6) 151, 171-164 (2003) (להלן: עניין פרחאט); ע"פ 9469/12 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-19 (5.2.2015) (להלן: עניין מחאג'נה)). יובהר, כי אין מניעה שיסוד שלילת החירות יושג באמצעים פסיכולוגיים או בשל קיומה של תרמית, אולם ביחס לחטיפה באמצעות תרמית, נדרש להוכיח כי הפיתוי התגבש לכלל צורך או חוסר ברירה, מבחינת הקורבן, להימצא במקום שאליו פותה להגיע, וכן כי הייתה פגיעה ביכולתו לעזוב את המקום אליו הובא (ראו למשל, עניין מחאג'נה, שם; עניין פרחאט, שם; ע"פ 3682/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (28.1.2014)).

22. בענייננו, עמדתו של בית המשפט המחוזי הייתה שלא התקיים היסוד הנדרש בגדרי העבירה של חטיפה "סתם", כי תישלל חירות המתלוננת לעזוב את המקום אליו הובאה במרמה. ביסוד קביעה זו מספר טעמים: לאור הספק שקיים לטובת האפשרות כי המפתח לדלת הצימר נותר בצילינדר; עדות המתלוננת על פיה לא ניסתה לברוח מהצימר או להזעיק עזרה, הגם שהיו לה מספר הזדמנויות לעשות כן, לרבות במהלך כניסתו של המשיב לשירותים; וכן הלך רוחו של המשיב בסרטון, ממנו עולה כי המשיב נענה בסופו של דבר לבקשת המתלוננת לעזוב את הצימר. לאור כל אלה קבע בית המשפט קמא כי אף אם פירשה המתלוננת את מצב הדברים ככזה היוצר, מבחינתה, מניעה לעזוב את הצימר, הרי שמבחינה אובייקטיבית, לא נשללה חירותה לעשות כן. קביעה זו מעוגנת היטב בחומר הראיות, ולא ראיתי מקום להתערב בה.

23. המדינה סבורה כי לצורך התקיימות יסוד שלילת החירות די במודעות המשיב לקיומה של הגבלה חמורה מבחינת המתלוננת על חופש התנועה שלה, ואין צורך להוכיח כוונה להביא לשלילתה המוחלטת. כעניין עקרוני, טענה זו נראית לי נכונה. אכן, שלילת החירות אין משמעה העדר של כל דרך לעזוב את המקום (כך, למשל, אם אדם נדרש לנסר את רגלו על מנת להשתחרר, אין לומר כי חירותו לא נשללה ממנו). עם זאת, ברור גם כי לא כל מגבלה המקשה על החופש של אדם לעזוב את המקום בו הוא נמצא עולה לכדי שלילת חירות (לדוגמה, נטילת מפתחות רכבו של אדם או בגדיו בוודאי מקשה על חופש התנועה שלו, אולם אין בפעולות אלה, לבדן, כדי לבסס שלילה של חירותו). בענייננו סבר בית המשפט קמא, לאור מכלול הנסיבות והראיות, כי קיים ספק אם, כעניין אובייקטיבי, ובטרם בחינת מצב התודעה של המשיב, המגבלות שהוטלו על המתלוננת בעת שהותה בצימר עלו לכדי הגבלת חירות המבססת שלילת חירות. המדובר בממצא עובדתי, אשר, כמובהר לעיל, לא ראיתי מקום להתערב בו.

24. המערערת מלינה גם על החלטת בית המשפט קמא לבחון את יסודותיה של עבירת החטיפה לפי הנסיבות ששררו בתוך הצימר בלבד. לדידה, עבירת החטיפה השתכללה, וכפועל יוצא גם יסוד שלילת החירות, עוד בטרם שהו בצימר, בעת שהסיע המשיב את המתלוננת ברכבו.

25. אציין, בקצרה, כי לשיטתי, הצימר הוא "הזירה" הרלוונטית לצורך בחינת יסוד שלילת החירות, כפי שסבר בית המשפט קמא. זאת, באשר זה המקום אליו פותתה המתלוננת באמתלת שווא להגיע, ומשכך, לגביו יש לבחון האם התקיימה פגיעה ביכולתה לעזוב את "המקום אליו הובא[ה] במרמה". כך גם עולה מפסיקותיו של בית משפט זה

במקרים דומים (ראו למשל ע"פ 2281/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29-38 (16.4.2012); עניין פרחאת, שם; עניין מחאג'נה, פסקה 27-29; ע"פ 6272/12 ויסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 28-31 (1.5.2013) (להלן: עניין ויסמן)). ואולם, אף אם אניח, כעניין עקרוני, כי יסוד שלילת החירות עשוי להתייחס גם לשלב הנסיעה ברכב (וזאת בהינתן ששלילת החירות יכולה להיות גם במהלך החטיפה ולא רק בסופה. ראו עניין ויסמן, שם; ע"פ 9275/06 אבו מוך נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.9.2010)), אין בכך די בעניינו. הטעם לכך הוא שבשלב הנסיעה לא היה כל עימות בין הצדדים, וממילא אין בפנינו ראיות המאפשרות לקבוע כי לו הייתה מבקשת בשלב מסוים של הנסיעה לעצור ולרדת, היה המשיב מונע זאת ממנה. לפיכך, אין בעניינו אפשרות לקבוע כי במהלך הנסיעה הוגבלה חירותה של המתלוננת, דהיינו שבנוסף לכך שרומתה, גם נשללה יכולתה לעזוב את הרכב.

26. זאת ועוד, ספק בעיני אם המדינה עמדה בנטל להוכיח, ברמה הדרושה לצורך הרשעה במשפט פלילי, כי יסוד הכוונה המיוחדת לבצע עבירת מין במתלוננת התגבש אצל המשיב כבר בשלב הנסיעה ברכב. ויובהר, בית המשפט קמא אומנם קבע, כי "התנהלות הנאשם למן השלב ההתחלתי של האירועים, מלמדת באופן שאינו משתמע לשני פנים, כי "המחשבה הפלילית" של הנאשם התגבשה בשלבים מוקדמים מאד של האירוע" (פסקה 242), ואולם כשלעצמי קשה להשתכנע בכך מעבר לספק סביר, ככל שמדובר לא בכוונת התרמית (שבוודאי הייתה קיימת בעת הנסיעה), אלא גם בכוונה לבצע במתלוננת עבירת מין (כוונה הנדרשת לצורך ההרשעה בעבירה בה הואשם המשיב). אבהיר בקצרה.

27. על מנת להרשיע בעבירה המחמירה של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, נדרש להוכיח, נוסף על הוכחת יסודות עבירת החטיפה "סתם", יסוד של כוונה לבצע עבירת מין. ויודגש, לאור דרישת המזיגה או הבו-זמניות (סימולטניות) (להלן: דרישת הבו-זמניות), כוונה זו צריכה להתקיים כבר בעת ביצוע אקט החטיפה, ובעניינו, במהלך הנסיעה, ואין די בכך שתתגבש במהלך השהייה בצימר (ראו, מבין רבים, ע"פ 236/88 איזמן נ' מדינת ישראל, מד(3) 485, 510-508 (1990); ע"פ 867/85 מחרבי נ' מדינת ישראל, מב(2) 802, 810-808 (1988) (להלן: עניין מחרבי); ע"פ 8005/04 אברוטין נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (29.3.2007); ע"פ 7894/03 ג'האד ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 31-33 (18.2.2008); יורם רבין ויניב ואקי דיני עונשין 471-487 (מהדורה שנייה, 2010) (להלן: רבין וואקי)).

28. בית המשפט קמא סבר כי ניתן לייחס למשיב כוונה שכזו, ודחה את טענת המשיב כי כוונתו בעת שהסיע את המתלוננת מקריית שמונה לצימר בשאר יישוב הייתה לקיים עם המתלוננת יחסי מין בהסכמה בלבד. למסקנה זו הגיע על בסיס השכל הישר, "ולאור פעולותיו המוקדמות שפורטו כמו גם מעשיו במהלך השהות בצימר" (פסקה 243). ואולם, ספק בעיני אם קביעה זו מבוססת דיה.

29. אומר בזירות, ומבלי להפחית ולו במעט ממידת החומרה שבמעשיו של המשיב: בנסיבות המקרה, אינני סבור כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, שבמועד בו אסף המשיב את המתלוננת ברכבו אל הצימר, ובמהלך הנסיעה, התגבשה בלבו כוונה לבצע עבירת מין במתלוננת. לדידי, קשה לשלול, כחלופה אפשרית, את האפשרות שכוונה זו התגבשה אצלו אך בשלב מאוחר יותר, באופן ספונטני עובר לביצוע המעשים המגונים במתלוננת, בעוד שבשלב בו אסף המשיב את המתלוננת ברכבו, והסיעה לצימר, אחז בתקווה (שהתבררה בדיעבד כנעדרת בסיס) כי יקיימו יחסי מין בהסכמה. לעניין זה אינני סבור כי אחריתם של הדברים מעידה בהכרח על ראשיתם, או כי ממעשה התרמית נלמד מניה וביה על הכוונה לבצע עבירת מין, ואף מבחן השכל הישר אינו מוביל בהכרח להתרשמותי למסקנה האמורה. ויודגש בשנית: הדברים אמורים במישור העקרוני, ומבלי להתייחס, בשלב זה, למעשיו החמורים של המשיב, אשר ראויים לכל גינוי והוקעה.

30. המדינה טענה כי ניתן בכל זאת להתגבר על דרישת הבו-זמניות באמצעות החלת אחד החריגים לו. ייתכנו מצבים בהם התנהגות הנאשם נמשכה על פני רצף של זמן (ולא כמעשה רגעי), בעוד שהמחשבה הפלילית התגבשה במהלך ביצוע המעשים, ולא דווקא בתחילתם. במקרים מסוג זה, נקבע, כי דרישת הבו-זמניות תקינה, גם אם היסוד הנפשי התגבש בשלב מאוחר, ובתנאי שההתנהגות הפלילית עדיין נמשכת (להלן: חריג העבירה הנמשכת. לחריג זה ראו, בין היתר, עניין מחרבי, 809-808; ע"פ 8107/10 עזר נ' מדינת ישראל, פסקה 33-38 (9.9.2013); רבין וואקי, עמ' 482-479; ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך א' 135-132 (1984) (להלן: פלר)). אלא שבענייננו, האפשרות שהמשיב התכוון לקיים יחסי מין בהסכמה עם המתלוננת משתרעת על כל מעשה הנסיעה ברכב, ולא רק על ראשיתו. בהתאם, המועד בו ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי התגבשה אצל המשיב כוונה לבצע עבירת מין במתלוננת, הוא מאוחר להשלמת מעשה הנעת המתלוננת ממקום המצאה למקום אחר - דהיינו לאחר השלמת המעשה המהווה לשיטת המדינה את החטיפה. במצב דברים זה, אין תחולה לחריג העבירה הנמשכת, ועל כן לא ניתן לקבוע מכוחו, כי המשיב ביצע את הרכיב ההתנהגותי של עבירת החטיפה במטרה לבצע עבירת מין במתלוננת.

31. המדינה הפנתה בטיעונה גם לחריג נוסף לעקרון הבו-זמניות, המתייחס למצבים בהם אדם מבצע סדרה של פעולות בעלות מטרה אחת, כאשר היסוד הנפשי של העבירה התחיל והסתיים בטרם התגבש סופית היסוד העובדתי (להלן: חריג סדרת הפעולות). כך, למשל בע"פ 334/74 ג'מאמעה נ' מדינת ישראל, כט(2) 29 (1975) דובר בנאשם שהיכה במקל וחנק את ארוסתו עד שסבר כי גרם למותה, ואחר כך זרק אותה לבאר מים. התברר שהקורבן מצאה את מותה בטביעה, ועל כן נטען להעדר סימולטניות בין האקטוס ראוס שגרם למוות (הזריקה לבאר) לבין המינס ריאה (הכוונה לגרום למוות). הטענה נדחתה, תוך שהשופט (כתוארו אז) משה לנדוי, מציין כי: "מה לי כוונה להרוג את המנוחה במכה ובחניקה, מה לי כוונה להרגה בטביעה - כוונה להרוג היתה שם מכל מקום, וסידרת הפעולות של המערער, שהיתה רצופה מבחינת הכוונה. השיגה את מטרתה, ואין נפקא מינה שבפועל, מבחינה אובייקטיבית, השיג המערער את מטרתו מאוחר יותר מאשר האמין" (שם, בעמ' 31; בית המשפט העליון פסע בעקבות ההלכות האנגליות בעניין זה. לדיון ראו יובל לוי ואליעזר לדרמן עיקרים באחריות פלילית 147-144; רבין וואקי, עמ' 486-483; פלר, עמ' 137-135). ואולם, מצב הדברים בו עסקין הפוך לזה בו עוסק חריג סדרת הפעולות. חריג זה מתייחס למצב בו אדם מבצע מעשה עבירה היכול לגרום לתוצאה מסוימת (להלן: המעשה המוקדם), בליווי כוונה לגרום לתוצאה זו, ואולם בדיעבד מתברר כי התוצאה הושגה ממעשה מאוחר של אותו אדם (להלן: המעשה המאוחר), שנעשה ללא הכוונה הפלילית הנדרשת. במצב דברים זה, וכאשר העדר הכוונה הפלילית שליוותה את המעשה המאוחר לא נבעה מחרטה, אלא מהמחשבה כי התוצאה הושגה במעשה המוקדם, סברו בתי המשפט כי ראוי לסייג את דרישת הסימולטניות, ולמתוח את הכוונה שהתלוותה למעשה המוקדם, כך שתכסה גם את המעשה המאוחר. שונים הדברים בענייננו, כאשר לא הוכח כי היסוד הנפשי (כוונה לבצע עבירת מין) מתקיים במעשה המוקדם (הנסיעה בתרמית), ולא ניתן למתוח אחרנית בזמן את הכוונה שנלוותה למעשה המאוחר (המעשים בצימר) כך שתכסה גם אותו.

32. לסיכום פרק זה: אני סבור כי יש להותיר על כנו גם את זיכוי המשיב מעבירת חטיפה לשם ביצוע עבירות מין.

זיכוי מאישום כליאת השווא

33. כאמור, בית המשפט קמא זיכה את המשיב מאישום כליאת השווא לפי הרישא של סעיף 377 לחוק העונשין ("העוצר או כולא אדם שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים"), לאחר שקבע כי יסוד שלילת החירות שבעבירת החטיפה,

ואשר טעון הוכחה גם ביחס לעבירת כליאת השווא, אינו מתקיים בענייננו.

34. אכן, כליאה במובנה של סעיף 377 לחוק משמעה "ריתוקו של אדם למקום מוגדר בנסיבות השוללות ממנו את חופש התנועה" (3363/98 קניאז'ינסקי נ' מדינת ישראל, נד(2) 479, 494-495 (1999); ע"פ 204/09 יוחיב נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (2.12.2010); ע"פ 6986/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 40-43 (25.6.2015)). משנמצא, במסגרת הדיון בזיכוי מאישום החטיפה, כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, שחירותה של המתלוננת לעזוב את הצימר נשללה ממנה, ממילא היה מקום לזכות את המשיב גם מהאישום בעבירת כליאת השווא. לפיכך אציע להותיר גם עניין זה על כנו.

סוף דבר

35. בהינתן כל האמור לעיל, סברתי כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא. לפיכך, אם תשמע דעתי, נדחה הן את ערעור המשיב (לפי הסכמתו) והן את ערעור המדינה (מהנימוקים שפורטו לעיל).

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:
אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

אשר על כן, הוחלט על דחיית שני הערעורים כאמור בפסק דינו של השופט ע' גרוסקופף.

ניתן היום, ט' בסיון התשפ"א (20.5.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

